

Iancu Laura

Halálmadár a diófán

Ott ült most is,
 verébalakban,
 tudja, hogy a szemem a fákon
 megpihen
 mikor az égre
 emelem,
 és tudja, hogy Isten nincsen az égben,
 csak Illés próféta jár oda
 néha,
 dörgő felhő lovas kocsija.
 Most galambok hányódnak

a tépő szélben

Lefogom őszülő hajam.
 Fiatal vagyok még, látod! – mondom,
 és lobbanok tovább, mint tarlón a szikra,
 fehérülő hamu lábnyomom.

Így hajtja akolba nyáját a pásztor,
 így lesz a ketrec koporsó...
 Én csak a kaputól tartottam
 ajtónk felé,
 innen már nem látni el a fáig,
 a kétágú feszület elfedi.

Nádszálak

Felhősödik, s az Isten
 most éppen háttal van,
 mereng, mintha anyámat
 látnám ujját tördelni szorgosan,
 már csak ül, már csak öregszik
 libabőrös gyolcsingben;
 pohár vízért sem kiált
 tegnap óta Isten.
 Vergődik a harangnyelv,
 kettőt búcsúzik, egyet üzen,
 nyakába veszi a világot,
 mintha meleg halott volna,
 ki tudja, melyik templom
 hányadik tornyába;
 ütéseire meg-megrezzen Isten
 hajladozó háta.

Még egy-két nap

és aztán megágyaz az ősz,
 harmatvizes reggelek
 várják ébredésed.
 Te nem tudhatod: én neked is megteríttek.
 Minden hiány a te tested.
 Néha hátranézek,
 szeretem, ahogy
 a köd lehajol érted.

Minden este eltévedek
 a hazaúton –
 a távolság már bejárhatatlan.
 Magam sem tudom
 miféle krizantém illatú irgalom
 léptet át időtlen éveken,
 hogy csak ott vagyok,
 ahol te nem.